

Целог живота сам била убеђена да ако човек нешто заиста жели, жеља ће му се испунити. Када сам добила позив за шесту седницу удружења „Срби на окуп“, заказану за 12. новембар у Рашкој, пожелела сам да ми се укаже прилика да се из Рашке некако пребацим на Косово. Хтела сам да одем до барикада, да видим људе који су учинили први стварни корак да постану господарима сопствене судбине, да престану да буду играчка у рукама једне не само несрпске, не само агресивно антисрпске владе, већ владе која је и незаконита јер је неуставна, јер је дошла на власт неуставно и откако је на власти малтене сваког дана крши Устав, док Србија ћути и трпи. Али о влади можемо говорити касније. У овом тренутку желим да говорим о барикадама, о људима који су их подигли и који су први рекли тој отуђеној, тој несрпској, тој антисрпској влади - више ћутати нећемо. Нећемо више седети скрштених руку, док се ви играте нашим животима и тргујете нама као робљем. Ми нисмо ваше робље. Г. Стефановић може да каже да косовски Срби немају права вета над одлукама владе. Он или не зна шта говори, или свесно лаже, што он чини често и врло неумешно.

У свакој демократској држави, а ово је држава која се свакако представља као демократска, народ има права да дâ на знање

влади коју је он изабрао да се показала недостојна тог избора и да мора да се повуче. Зато ми је била жарка жеља да стигнем до барикада и да се упознам с људима који не само да су први у нашој заспалој Србији проговорили, и то не само речима већ и делима, и самим тим унели пометњу у нашу владу. И жеља ми се испунила. А ја сам се мало уплашила, јер нисам знала да ли они желе да се упознају са мном. Зашто би желели? Ја не могу ништа да им пружим, не носим никакву помоћ. Ја ништа за њих не могу да учиним, осим да им стиснем руку и кажем: „Част ми је да могу да се рукујем са Србима који се не боје и да проведем бар пола сата с вама у разговору, ако вам не сметам“.

Хтела бих да им кажем: „Хвала вам што сте дигли барикаде и немојте да их скидате. Издржите до краја. Издржите, јер сте већ доказали да можете да победите. Издржите, јер ће ваша победа бити победа свих нас, јер ћете и нас ослободити окупације. А наша окупација је гора од ваше, јер су наши окупатори Срби“.

А шта ако они не нађу времена за разговор са мном? А шта ако им ја стварно сметам? Касно је за таква питања. Ми се већ ближимо барикади у Зупчу. И тако сам се 13. новембра око два сата послеподне срела са људима, односно женама, јер су у то време жене биле на дужности.

Можда су то баш неке од оних жена које смо видели на ТВ-екрану како својим телима гурају кфоровска возила?

Жене које сам срела, све раде као васпитачице у обданишту у Зупчу. Радним данима раде у обданишту, а ноћу су на барикадама. Недељом, кад су деца са својим породицама, оне дежурају у дневној смени. После првог разговора и прве кафе, Радмила Јакшић, њихов "вођа" на барикадама и управница обданишта, запита ме да ли бих хтела да видим обданиште које се налази у непосредној близини. Ретко кад сам видела, а видела сам много установа за децу, тако добро одржавано, чисто, светло и пријатно место на коме деца проводе своје дане. Васпитачице нам кажу да су барикаде постале неодвојив део и дечијег дана. На том светлом и пријатном месту деца их цртају, боје, певају песме и пишу задатке о њима. Тема прошле седмице је била „Јесен“. Један дечко је писао о барикадама. Кад су му рекли да тема није „Барикаде“, да је тема „Јесен“, „Да, да“, одговорио је мењајући наслов. „Јесен и барикаде“. Живот је још увек живот, али се сада у Зупчу доживљава у нераскидивој спрези с барикадама. Као што је јесен постала „јесен и барикаде“, тако је и живот сада „живот и барикаде“. Као да је јесен лепша с барикадама; као да барикаде воде у неки бољи живот. А можда барикаде и јесу јемац не само бољег живота, већ живота уопште?